

ממצפה

עוצבה

מתורגלת

אל"מ מ. מ. ש. קיף

אלא אם יש הכרח קיצוני בדבר, והוא מניח למפקד-המשנה חופש ליזמה; אינו דבק במיקר-רופון, ומדי-פעם — כאשר נתוני הקרב מאפ-שרים זאת — מתפנה למחשב ולהצצה אל-מעבר לתחום הקרב הנתון.

• את סדר תנועת הכוח הנע-בראש יש לתכנן באופן כזה שעצמתו תהיה מספקת לנוכח האויב ותנאי-שטח העלולים להתיצב כמכשול בדרכו. כונתי: מספר מספיק של טנקים קדימה, כדי להימנע מביצוע שינויים ללא-צורך בציוותי-כוחות (ובמיוחד כשהכוח נע בציר של ואדי צר); הנדסה — קדימה; ארטילריה מספיקה; וכן יש לחסוך מן הכוח-הקדמי התעסקות בדרג-א' שלו, אשר מוטב שיימצאו בשליטת החטיבה.

• חבורת-פיקוד — קדימה: — כדי שמ-פקד-העוצבה יוכל להתרשם אישית, ובמהירות, מהמצב הטקטי; ואם שאר הכוח נע באותו ציר עצמו, והנו מזדנב מאחור — רצוי שיהיו ליד מפקד-העוצבה מפקדי המשנה שלו, בכדי שתנתן להם שהות רבה יותר להצצה על השטח והאויב, וכדי שיוכל לתת להם פקודה ישירה להתקפה, דבר שהנו בהחלט עדיף על מתן פקודה בדרך אחרת.

• יחידת-סיוע — תפקידה, בין השאר, לאפשר תנועה מהירה של העוצבה בכך שהיא מונעת ממנה התפרסות מוקדמת. שהרי תנועה במבנה — אטית-יותר, כידוע.

• כוחו העצום של השריון טמון בעיקרו בתנועה. כל זמן ששטח הפריסה וביצורי האויב מאפשרים זאת, יש לשתף בהסתערות מכסימם כל-ירכב. באבק ובעשן הנוצרים, מוסיף כל כל-ירכב לאפקט ההלם, ומגדיל את מסת התנועה. יסתער-רנא גם תותחים נ.ט. ונ.מ., ואפילו רכב בלתי-משוריין; אמנם, לא-רדוקא בגלים הראשונים.

אגב: — במספר צבאות זרים קיימת פקודת-קבע על התנהגות כוח הנמצא בתנועה בעת התקפה אוירית עליו; לפיה, ממשיך הכוח בתנועתו — ולא רק אם הוא אותה-עת בהס-תערות, אלא גם אם יימצא בתנועה ממגמה אחת לשניה.

• נראה שאין להמנע מעצירה כלשהי בת-נועתה של עוצבה לפני שתיערך התקפה עוצ-בתית על יעד מבוצר (פחות או יותר), בתנאי

בתמרון האחרון ניתן לי לעמוד מקרוב על אופן עבודתה של אחת מהעוצבות ש"תורגלו". במשך כל שלבי התכנון והביצוע, עלו בי מספר מחשבות (בחלקן — אינן חדשות), שאם אביען יהיה בכך אולי מן-המועיל.

לסוגית קצב-שריון

הקצב מורכב ממספר גורמים: א. משימה ואויב; ב. שטח; ג. תכנון וביצוע; ד. שליטה; ה. מצב טכני של כלי-השריון ותחזוקתם. אנסה להתרכז בשאלות הקשורות לתכנון וביצוע בלבד.

מפקד עוצבה בשריון צריך לשאוף בתכנונו ליצירת תנאים בהם יתאפשר לכוחו לנוע באופן מהיר ושוטף, ללא עצירות, — ולקצר אותן העצירות הבלתי נמנעות.

מספר עצות היכולות לסייע להשגת מטרה זו: —

• יש לתכנן לפחות, "צעד אחד קדימה": לא לרכו את תשומת-הלב ליעד הקרוב בלבד, אלא לתכנן גם את הצעד הבא, לארגן הכוח לקראתו ולתת הפקודות המתאימות, בהתראה מוקדמת ככל-האפשר. בעת קרב עלול כל תכנון להשתבש, אולם דוקא זה מגדיל את ההכרח לראות "צעד אחד קדימה" גם בלהט הקרב או התמרון. המפקד יוכל לעשות זאת באם — אינו מתערב בניהול הקרב של יחידת-המשנה,

המתחבר עלול להגיע להתחברות במאוחר. צריך לחפש דרכים לעקוף את האויב, לפחות ע"י כוח משני, ולנסות להגיע להתחברות ללא קרב. הבעיה השנייה היא, כאמור, עם איזה כוח להגיע: — יחידת-סיור אינה מספיקה; הצנחנים יכולים להסתדר גם בלעדיה, כשלא מונחת עליהם התקפת שריון. חיל-רגלים משורין עשוי להועיל, אולם אף הוא אינו מספיק בשביל לעמוד בפני התקפת-שריון רצינית. חכות הבא כתגבורת לצנחנים צריך לכלול בראש-ובראשונה טנקים, תותחים נ.ט., ארטילריה (קצין-קישור — או יחידה), ואולי אף אלמנטים של הנדסה (בעיקר — למיקוש).

מעבר גדוד דרך גדוד בעת תנועה בציר צר

הדרך המהירה ביותר, לפי הערכתי, היא לעצור את הגדוד אותו יש לעבור, ולדחוף אותו (אם אפשר), לאחד השוליים של הנתב, בעוד הגדוד השני עובר. מעבר גדוד-דרך-גדוד כששני הגדודים נעים עלול, ברוב המקרים, ליצור ערבוב בין הכוחות (אין בכך אסון — אולם באם-אפשר רצוי למנוע זאת), ובנוסף לכך יגזול הוא יותר זמן בגלל קשיי הנהגות בתנאים אלה.

לימוד קרקע ויעדים

כוח רב טמון בשריון, אולם אין לקבל את הגישה האומרת שעל משגים הנעשים עקב הערכה מוטעית, או מחמת לימוד בלתי-יסודי של הקרקע, ניתן יהיה להתגבר באמצעות ניצול גיידות השריון וכוח-אש. ברור, שאת התכונות הנזכרות מוטב להפעיל ולנצל במלואן למען עצם השגת המשימה, מאשר לבזבז חלק מהן לתיקון טעויות. לימוד הקרקע ויעדים חייב להיות מדוקדק יותר — ככל שהאויב מבוצר יותר ניתן לעשות זאת ע"י לימוד תצלומים, ביצוע תצפיות וסיורים.

שטח הדומה לזה שבו התנהל התמרון. יש הכרח: — לפרוס את העוצבה, שנעה קודם-לכן ב"נקי" ארוך; לאפשר הצצה על האויב והשטח; לתת הפקדות האחרונות.

יתכן ובתנאי שטח המאפשרים תנועת עוצבה בפריסה, ומול אויב שעדיין לא נערך כראוי להגנה, או נמצא בשלבי דמורליזציה, אפשר לחסוך את העצירה. בנתונים של התמרון — היתה העצירה ברוב המקרים הכרחית; בדרך כלל יש לזכור ארבעה כללים: —

1. יש להיערך מתוך לשטח אשר עלול להיות מוכה באש ארטילרית אויב.
2. יש לנצל את זמן-ההיערכות לבדיקת מערכי האויב (לפרקים — אף לסיור אליהם), לטווח (באם הארטילריה נמצאת דיה-קדימה), לסיורי מפקדים ולמתן פקודות.

3. עלול להיווצר מצב בו יוכנס הגדוד הקדמי לפעולה מיד עם הגיעו — אם לאבטחת ההיערכות, או לכיבוש אותם יעדים המעניקים לאויב שליטה על שטחי ההיערכות, שהרי קצין תצפית-קדמי אחד של האויב בתוך טנק יכול להוריד על שטחים אלה אש של שנים או שלושה גדודי ארטילריה.

4. יש לחפש דרכים לעקוף מערכי האויב: לגלות ולהשמיד עמדות-ארטילריה שלו. כל זאת — מתוך הנחה שביום, וכאשר האויב נהנה מאמצעי סיור קרקעיים ואוויריים, כמעט ואי אפשר להשיג הפתעה טקטית מושלמת, ומוטב לכן לבצע כל ההכנות האפשריות לקראת הקרב הנתון.

התחברות עם צנחנים

קיימות שתי בעיות עיקריות: — א. מהירות ההתחברות. ב. עם מה להגיע להתחברות. בקשר לראשונה, נראה שאין להבטיח ביצוע ההתחברות בזמן מפורש וקבוע אם זו מותנית בסילוק פקק-אויב מבוצר, המחייב התקפה עוצרתית מלאה לפתיחתו. התגברות על פקק כזה עלולה להצריך לפרקים זמן ממושך ויקר, והכוח

אין כונת רשימה זו להציג, כביכול, שגיאות וליקויים — שהרי העוצבות המתורגלות פתרו ברוב המקרים בדרך הנכונה את הבעיות שעמדו בפניהן. כל תכליתה — להעלות על-הכתב מספר מחשבות והרהורים שנבעו מהשתתפות בלתי-פעילה בתמרון.